

ske gennemsnit kun ligger på 36 hektokilo pr. hektar.

- 3) Det økonomiske råd er gået ud fra, at korngevinsten kan indkasseres fuldt ud, også hvis man omsætter kornet i animalske produkter til eksport. Det er her overset, at EF's beskyttelse først og fremmest har karakter af en beskyttelse for kornproduktionen, medens beskyttelsen for de videre forædlingstrin er ringere. Hvis man skal opretholde det økonomiske råds antagelse om, at korngevinsten gælder for hele eksportproduktionen, må rådet samtidig forudsætte et meget højt effektivitetsniveau, som overstiger det danske gennemsnit.

Disse tre korrektioner reducerer det økonomiske råds gevinst fra 2 milliarder kroner til 1,2 milliarder.

I Ole Olsens pjece er alle disse korrektioner samlet i en korrektion af det antal hektar, man med rimelighed kan henføre til den gevinstgivende eksport, hvis man skal undlade at røre ved det økonomiske råds forudsætning om en korngevinst på 1.000 kr. pr. hektar.

Uanset beregningsmetoden når man frem til en valutagevinst for landbrugseksporten, der er væsentlig mindre end 2 milliarder, nemlig på $1\frac{1}{4}$ - $1\frac{1}{2}$ milliard kroner.

II. Situationen, hvis Danmark står ude, medens England er inde.

Her har markedssekretariatet opretholdt påstanden om et valutatab på 2,5-3,0 milliarder kroner. Tabet er baseret på bortfald af eksporten af mejeriprodukter og den dermed forbundne produktion af kød. Naturligvis vil landbruget ikke lade sin produktionskapacitet være uudnyttet eller lade jorden ligge brak, men optage alternative produktioner. Det nærmeste værdimål for disse vil være værdien af den mængde byg, der kan produceres til verdensmarkedsprisen på den ledige jord. Korrektionen betyder $\frac{1}{2}$ milliard kroner. Hverken det økonomiske råd eller markedssekretariatet har regnet med disse småpenge. På jord, der ikke er egnet til korndyrkning, vil produktion af kød kunne finde sted.

Herudover anlægger markedssekretariatet et pessimistisk syn på mulighederne for fortsat baconeksport til England, idet man synes at overse, at det engelske prisniveau for fødevarer vil stige betragteligt.

Nedenstående følger Ole Olsens gennemgang af markedssekretariatets notat af 10. februar 1972, fremkaldt af pjecen. Notatet bærer i det hele præg af hastværk og manglende ekspertise.

Den 22. februar 1972.

Sigurd Ømann.

Ole Olsens gennemgang af markedssekretariatets notat af 10.2.1972.

På side 1 gennemfører markedssekretariatet ud fra et tal på 1,9 mill. ha for den mængde jord, der anvendes til den animalske produktion, en beregning, der viser hvor stor en del af denne mængde, der må forudsættes anvendt til produktion til hjemmemarkedet. Dette tal trækkes fra den samlede jordmængde, hvorefter markedssekretariatet kommer til et „eksportareal“ på 2.125.000 ha.

De i min pjece forekommende 1,9 mill. ha, hvoraf eksportgevinsten beregnes på $\frac{2}{3}$, bygges på følgende forudsætning: For at opnå „korngevinsten“ ved eksport inden for fællesmarkedet er det nødvendigt, at de ha, for hvilken korngevinsten beregnes, har en rimelig høj effektivitet. Produceres der med

lavere effektivitet, vil gevinsten blive tilsvarende lavere. Den effektivitet, med hvilken der skal sammenlignes, er ikke den faktiske gennemsnitlige effektivitet i EF-landene, men den effektivitet, der er forudsat i opbygningen af EF's system af afgifter. Medens det er let at finde den faktiske kornmængde, der med rimelighed kan beregnes gevinst for, er spørgsmålet vanskeligere for den del af forædlingen, der ligger efter kornproduktionen. En sammenligning mellem kalkulationer i Krogstrupvalgets rapport mellem resultaterne af produktion under EF-prisforhold og danske prisforhold viser for svineproduktionen ringere resultater (dækningsbidrag) ved produktion under EF-prisforhold end ved produktion, hvor hjem-